

Hoofdstuk een

KNAL!

Ik hoor het gerommel van het onweer, gevolgd door een felle bliksemflits. Er klinkt nog meer gerommel. Het komt steeds dichterbij. En dan begint het te regenen. De dikke, zware regendruppels kletteren tegen de ramen.

Flinter, mijn hond, is bang voor harde geluiden. Hij kruipt nog dieper weg onder zijn dekentje. Alleen zijn trillende snuitje steekt eronder uit. Hij maakt een zielig piepgeluidje.

‘Kom maar, Flinter,’ zeg ik, en ik sla mijn armen om hem en het dekentje heen. ‘Het is maar onweer – het is zo weer voorbij.’

Maar op dat moment – O NEE! – gaan alle lichten uit.

Mijn broer, Wes, die muziekvideo’s op tv zat te kijken, KREUNT als het scherm op zwart gaat.

‘De stroom is uitgevallen!’ roept mijn moeder vanuit de keuken. ‘Wacht maar – ik kijk wel even!’

Ze komt de kamer binnen met een grote lamp. Mijn zusje, Merel, klemt zich stevig aan

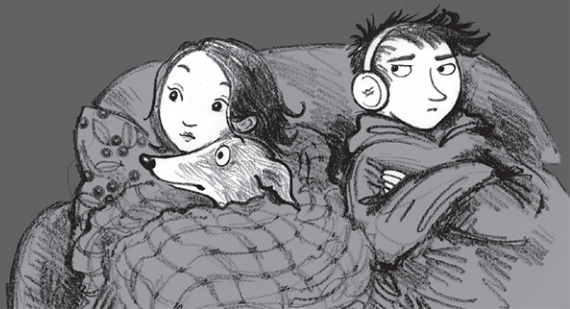
haar vast, met grote ogen van de schrik.

We kijken uit het raam. In alle huizen in onze straat, alle woningen in de flat aan de overkant en alle straten daaromheen is het pikkedonker. Zelfs de straatlantaarns zijn uit.

‘Nou, die ovenschotel gaat niet lukken!’ zegt mijn moeder. ‘Maar wat dachten jullie van een picknick bij kaarslicht?’

Ze steekt drie grote kaarsen aan en haalt een paar vrolijke servetjes uit de keukenla. Het ziet er allemaal heel leuk uit.

We eten tortillachips met dips, piepkleine tomaatjes en een paar worstenbroodjes die nog in de koelkast lagen. Alles voelt anders en heel feestelijk.

's Avonds haal ik een paar extra dekens uit de gangkast voor Flinter, die altijd naast mijn bed slaapt. Hij gaat rustig liggen. Ik deel een slaapkamer met Flinter EN Merel. Het is maar een kleine kamer, dus het is hier behoorlijk vol. Normaal hebben we altijd een nachtlampje, maar dat doet het nu niet, omdat de stroom is uitgevallen.

'IK ben niet bang in het donker,' zegt Merel, terwijl ze haar bed uit komt en bij mij in bed kruipt, 'maar Vera, Joep en Daan wel!'

Ik zucht. Vera, Joep en Daan zijn haar denkbeeldige vriendjes.

Ze zijn natuurlijk niet echt, maar elke keer als Merel met ze praat, lijkt het hier op de een of andere manier nog voller.

Ik heb een idee. Ik pak mijn zaklamp uit de oude schoenendoos onder mijn bed en kruip samen met Merel onder mijn dekbed. We doen alsof we kamperen in een tent.

‘Alle konijntjes slapen in hun holletje,’ fluister ik zachtjes, ‘en alle koeien slapen in de stal...’

‘Waar slapen de leeuwen?’ vraagt Merel luid en duidelijk. ‘En de beren? En de kangoeroes?’

Daar moet ik even over nadenken, want ik heb echt GEEN idee. Maar gelukkig beginnen haar ogen dicht te vallen, en na wat aandringen krijg ik haar zover dat ze weer in haar eigen bed kruipt.

Ik lig in het donker te luisteren naar de regen en de storm die tegen het raam beukt. Ik kruip diep onder mijn dekbed, totdat mijn ogen ook dichtvallen.